

Hur blev människan egentligen människa?

Reflexioner av Pia Hellertz – 2007

Jag har under de senaste två somrarna med stor iver engagerat mig i frågan om hur människan egentligen blev människa. Den utlösande orsaken till intresset var några rader i en av Martinus böcker:

"Här bör påpekas, att det för många årtusenden sedan existerat ett samfund av väsen med en viss grad av invigning, alltså en viss form av '*den helige Andes*' uppenbarelse. Men detta samfund räknade alltför få individer, var alltför svagt för att i längden kunna mäta sig med det omgivande och dominerande barbariet, som ju vid den tidpunkten i själva verket var jordens fundamentala och kulminerande tankeklimat. Detta samfund stannade därför i utveckling men lämnade efter sig ofrånkomliga monumentala bevis för sin existens i form av pyramider, sfinxer, tempel, konstföremål o.s.v. som naturligtvis så småningom av tidens tand förvandlades till ruiner men som trots detta sitt tillstånd ännu i denna dag för den vanliga jordiska människan är av imponerande mäktighet och för den utvecklade ockulta individen strålar med *den helige Andes* omisskännliga klarhet." (*Påsk, sid. 12-13*)

Jag hade läst raderna många gånger tidigare, men inte reagerat. Nu började jag fundera. Vilka var de? Jag hade läst i Martinus Erindringar att Martinus vid något tillfälle sagt att pyramiderna i Giza byggdes för 80 000 år sedan. Han har också nämnt att pyramider är det första väsen bygger när de besöker en ny planet.

Den här gången "råkade" jag (jag tror inte på slumpen ☺) få Zecharia Sitchins bok "*Den tolfte planeten*" samt "*Skapelsen i nytt ljus - Bibeln och Darwin - kan båda ha rätt?*" i min hand - de enda av hans många böcker som är översatta till svenska. Efter läsningen av Martinus böcker för 30 år sedan så är nog Sitchins böcker de mest omskakande, de mest utmanande, de mest tankeväckande och spännande jag någonsin läst. Jag hade tidigare läst Jan Adrianssons "*Den tidlösa utvecklingen*" där han på ett logiskt, kunnigt och mycket trovärdigt sätt underbygger sin kritik av Darwins evolutionsteori. Han är inte ensam om kritiken mot evolutionsläran. Människan kan inte ha kommit till så som evolutionsteoretikerna hävdar. Detta har gett Intelligent design-teorin, kreationisternas teori om att Gud skapade människorna, ny näring. Debattens vågor går höga igen.

Under sommaren har jag läst ytterligare ett par böcker om "skapandet av människan", K E Fichtelius och Lars Wilssons läsvärda bok "*Om människan - ursprung, särställning, urval*" samt Lasse Bergs "*Gryning över Kalahari*". Dessutom har jag hittat flera artiklar på webben. Nu har jag äntligen tagit mig igenom (danskan!) Ole Therkelsens fantastiska bok "*Martinus, Darwin og intelligent design*" som är utomordentligt spännande, pedagogisk och kunnig. Han gör uttömmande jämförelser mellan de tre skapelseteorierna och kommer fram till att egentligen har både Bibeln och Darwin rätt, men båda är egentligen materialistiska teorier som har en magisk grundsyn och som bortser från att allt är liv och medvetande och att livet är evigt. Båda bortser från de stora komplexa frågorna i skapelsen. Men en förutsättning för att lyssna till och kunna ta till sig Martinus tankar är naturligtvis insikten om reinkarnationen samt att existensen styrs av andliga naturlagar som är lika ofrånkomliga som de fysiska naturlagarna. Ack så gärna jag hade velat att Ole hade läst Sitchins böcker innan han skrev sin bok, och han knutit an till Martinus påstående i Påsk (se ovan) samt artiklarna om "*De kosmiska krafterna bakom världsåterlösningen*" (Kosmos 2/1993) och "*Äktenskapet och*

allkärleken” (Kosmos 7/1987). I den senare tar Martinus i ett stycke upp ”Överjordiska skapelsemetoder, mirakler”. Men å andra sidan kan Ole inte gapa över allt. Han gapade över väldigt mycket. Kanske den kopplingen görs senare.

En fjärde teori - eller ett komplement?

Jag menar att Zecharia Sitchin med sina teorier fyller i mängder med kunskapsluckor i de tre ovan nämnda teorierna. Men en förutsättning för att kunna ta till sig och vara öppen för dessa är att man är öppen för möjligheten att varelser från andra planeter har besökt planeten jorden i forntiden. Sitchin menar att det finns en ”tolfte” (solen och månen inräknade) planet i vårt eget solsystem, Nibiru, och att de väsen som bor där ligger cirka 500 000 år före oss i utvecklingen. Nibiru återvänder enligt beräkningar cirka vart 3 600.e år. (Just väntar många i världen på Nibirus återkomst och tror att det kan kopplas till Martinus ”Domedagen” samt Mayakalenderns ”domedagsprofetior” om år 2012. Detta förhåller sig dock Sitchin kritisk till i sen senaste bok *”The End of Days”*. Neil Freer har på ett föredömligt sätt angett ett antal starka argument för varför Sitchins teorier måste vara sanna. Men jag hoppar över dem här. En artikel som presenterar dessa föredömligt heter *”An Expanded Context For Genetic Exploration and Explanation”*, se http://www.bibliotecapleyades.net/esp_autor_freer01.htm

Zecharia Sitchin är född i Ryssland men flyttade till Israel som barn. Hans modersmål är hebreiska, men han är hemmastadd med flera semitiska språk. Bland annat är han en av 200 forskare i världen som kan läsa de gamla sumeriska och babyloniska lertavlor som hittats i tusen- och åter tusentals, framförallt i Mellanöstern. Han gräver inte själv. Han kallas för en ”alternativ arkeolog”. Han åker runt på museer runt om i världen och letar efter tavelfragment, texter och artefakter från denna tidiga sumeriska epok (10 000 - 6 000 år f Kr) och lägger sitt teoretiska pussel. Den första boken kom i mitten av 70-talet och sen dess har hans skrivit en mängd böcker som fördjupar temat. Han är inte ung längre så frågan är hur mycket mer han hinner skriva. Hans officiella hemsida heter <http://www.sitchin.com/>. Där finns information om hans böcker, artiklar m.m. Det finns en e-postlista som man kan prenumerera gratis på som fortsätter sprida information om hans forskning och hur den utvecklats av andra, Xfacts mailing list: jason@xfacts.com. Där finns mer än man hinner läsa och lyssna på.

Syftet med min text är att jag önskar att fler Martinusintresserade ville ta sig tid att läsa nån av Sitchins böcker och ge mig synpunkter utifrån kosmologin. Jag ska försöka beskriva kort för att förhoppningsvis inspirera:

Besökare från en annan planet

Zecharia Sitchin menar att varelser, Annunaki/Nephilim (jättarna enligt Bibeln) från Nibiru kom till planeten jorden för cirka 450 000 år sedan för att söka efter guld. På grund av sin extremt elliptiska orbit (en ”kometplanet”, 3 600 års orbit) behöver de pulveriserat guld för att skydda atmosfären på sin planet. De hade fått vissa miljöproblem. De fann guld i massor i Afrika. Ledaren, ”Himmelsguden”, hette Anu/An. Han hade två sönder Enki och Enlil och en dotter Ninhursag. Först kom 50 Annunaki till jorden. Totalt, om jag förstått det rätt, fanns cirka 600 Annunaki på jorden. För cirka 300 000 år sedan ”revolterade” de Annunaki som jobbade med guldgrävandet och föreslog att det skulle skapas en ”slav”. Enki och Ninhursag började med hjälp av genmanipulation försöka skapa denna slav. Efter många misstag (och missfoster) bestämde de sig för använda ägg från en apmänniska, Homo Erectus, samt sädesceller från en Annunaki. Vissa av de kvinnliga Annunaki fick fungera som ”födelsegudinnor”. På detta sätt lyckades de få fram fungerande individer, Adama, Homo Sapiens, människor. Denna skapelse skedde i Afrika, där gruvorna fanns och där Enki var ledaren. Eftersom dessa varelser var hybrider kunde de dock inte föröka sig själva så

processen var omständlig. Denna teori skulle kunna förklara ”det stora språnget” och ”det fossila gapet”, som många arkeologer och evolutionsteoretiker ställer sig frågande inför eller bara inte låtsas om.

Nästa steg i skapandet var att se till att människorna kunde föröka sig själva. Och det gjorde de... Förökade sig, menar jag. De blev så småningom ”utstöta ur gudarnas boningar” och spred sig ut över världen. Afrika (där enligt arkeologerna skelett och lämningar efter de första människorna hittats) och landet mellan floderna, Mesopotamien, Sumer, var dock ursprungsorterna. Något senare spred sig Annunaki till Egypten och Indien. (Jag har inte sett någon koppling ännu till Atlantis, Lemurien och Thule, men däremot nämner Sitchin att dessa gudar kom att kallas olika i olika kulturer, Zeus, Venus, Hermes, Oden, Tor, Freja o.s.v. En del beskriver han ganska ingående i sina böcker. Sitchin nämner bland andra *Quetzalcóatl* - Den befvädrade ormguden. Quetzalcóatl som är en av Mesoamerikas största gudar och vördades av Maya-indianerna. - Det finns en rörelse idag som förmedlar kunskaper om Mayakalendern och framförallt förbereder för år 2012, det datum då Mayakalendern tar slut.)

Dessa ”slavar”, Adama, användes som tjänstefolk, gruvarbetare m.m. Framförallt kom de att användas som krigare i Annunakis/”gudarnas” eviga krig mot varandra och mot andra. Dessa ”gudar” krävde också lydnad, vördnad, offergåvor och totalt uppmärksamhet. De kunde uppfylla böner och önskningar om det föll dem på läppen. Men de var också straffande och ibland hämndlystna. Enki och Enlil kämpade ofta om makten med varandra. (Vissa författare menar att Enki är den ”Gud” som i Bibeln beskrivs som ”The Lord”, ”Gud”, den kärleksfulle, den som vi ber till i våra kyrkor. Medan Enlil är ”Yahve”, ”Yahweh”, judarnas straffande, hämnande och krävande gud.)

Sitchin och andra författare som har accepterat och utvecklat hans teorier (Neil Freer, Laurence Gardner m.fl.) har accepterat den tideräkning som baserar sig på Nibiru orbit, 3.600 år. Det betyder att ”gudarnas” år motsvarar 3 600 jordår. Det gav jordmänniskorna upplevelsen av att ”gudarna” hade eviga liv. På 200 000 år skulle således en ”gud” motsvara cirka 55 år. !??!

För cirka 10-13 000 år (oklara uppgifter) sedan tröttnade ”gudarna” på överbefolkningen och på att människorna skapade en massa problem för dem, inte lydde dem och gick sina egna vägar, så de beslöt sig för att utplåna sin skapelse och låta mänskligheten gå under i den flod som de visste skulle komma. När Nibiru återkom brukade den skapa enorma förödelse på jorden. Men Enki, som favoriserade ”sin” skapelse varnade Bibelns ”Noah”/Ziusudra och bad honom bygga en båt och ta med sig människor och djur. ”Gudarna” själva flydde enligt Sitchin i sina rymdfarkoster (dessa finns enligt författaren avbildade på lertavlor - bilder finns i hans böcker). Efter syndafloden återvände de till en jord som var totalt förstörd av ”Syndafloden”. Man behöver bara se bilder efter tsunamin så kan man ana hur det kunde ha sett ut. Men de överlevande människorna, Noah och hans familj och många flera, fanns kvar. Även Enlil gladdes då åt detta, berättar skrifterna. Nu började det stora återuppbyggnadsarbetet.

Fram till för cirka 6.000 år sedan hölls dock människorna i okunskap och slaveri. Men vid den tiden började Annunaki inse att de måste lämna jorden. Av många skäl. Bland annat ”sågo Guds söner att människornas döttrar voro fagra, och de togo dem till hustrur...” (Första Mosebok, kap. 6:2) och avlade barn med dem. Det gillades inte av det högsta rådet av gudar. Samtidigt skedde en medveten ”avel” av några ”gudamänniskor”, varav hjälten Gilgamesh (se Gilgamesh-eposet, det äldsta bevarade litterära verket. Finns på svenska översatt och tolkad av

Lennart Warring och Taina Kantola) är en. Hans mor var ”gudinna”/Anunaki. Dessa gudamänniskor kom under århundraden att fungera som faraoner, kejsare och kungar över hela världen. Kung Davids hus (Jesu ättelinje enligt Bibeln) är en av dessa ättelinjer (se Laurence Gardners böcker). Dessa skulle utgöra kärleksfulla vägledare och beskyddare för mänskligheten i deras utveckling. I början var det väl så också i många fall, men makthunger, girighet m.m. fick detta ledarskap att urarta. (Men Martinus skulle säga att det var exakt det som var meningen eftersom det var en förutsättning för människans utveckling.) Sitchin säger nästan att han tror att Enkis och Enlis högre, kanske omedvetna, syften med krigen var att lära människorna att kriga för att stimulera deras utveckling.

Då, för mellan 10 000 och 6 000 år sedan, beslöt gudarna att undervisa en grupp människor i matematik, astronomi (så de kunde hålla koll på Nibiru bland annat), astrologi, arkitektur, odling, boskapsskötsel och mycket mera. Det är de som kom att kallas sumerer, världens äldsta kända civilisation. De levde i Sumer i södra Irak. Flera traditionella författare skriver att ”något oförklarligt” hände då, för cirka 10-6 000 år sedan. Ingen har vad jag vet tillfredsställande kunnat ge en förklaring på detta förrän Sitchin utkom med *”Den tolfte planeten”*.

Skillnaden mellan Zecharia Sitchin och hans ”skola” och de traditionella arkeologerna, etnologerna, biologerna, teologerna m.fl. är att Sitchin läser både Gamla Testamentet och de gamla lertavlorna och skrifterna som faktiska och sanna historiska skildringar, som bara behöver förstås och tolkas utifrån sin kontext, medan de traditionella författarna genomgående kallar dem för *fantasier, myter och legender*.

Jag har läst arkeologiprofessorn Samuel Noah Kramers bok *”Så levde sumererna”* (1958) i sommar. Han kunde också läsa kilskrift och sumeriska lertavlor och var en mycket framstående forskare och kännare av sumererna. Sitchin refererar till honom och många andra källor. Som de allra flesta andra kallar Kramer dessa gamla berättelser för fantasier, myter och legender. Neil Freer beskriver dessa tendenser, hur faktiska historieber beskrivningar blir till myter och legender, på ett intressant sätt i ovan nämnda artikel.

Avslutningsvis vore det enormt spännande att höra andra Martinusintresserade reflektera över dessa teorier. *”Den tolfte planeten”* finns på Bokus för 44 kronor.

Mina varmaste sensommarhälsningar

Pia Hellertz

www.piahellertz.com

Sensommaren 2007